

Arrest

nr. 330 686 van 06 augustus 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE**
 Koopvaardijlaan 13
 9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 oktober 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 oktober 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 7 januari 2025.

1.3. Op 31 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1966 in (...), (...). U had twee camions en werkte als chauffeur voor een bedrijf in de voedingssector. U woonde ongeveer de laatste twintig jaar in Pereira, wijk Dosquebradas, samen met uw vrouw S.(...) P.(...) G.(...) V.(...) en uw zoon J.(...) J.(...) M.(...) G.(...). Na uw vertrek is zij gestopt met werken om te zorgen voor jullie zoon die diabetespatiënt is.

Uw problemen begonnen in 2015 toen een deel van uw eigendom indirect werd ingenomen door Ma.(...), de roepnaam van een paramilitair van de bende Cordillera die niet de juridische eigenaar was, maar de woning naast u wel beheerde via een stroman. Er werd bovenop uw woning een verdieping bij gebouwd wat tot scheuren leidde in uw muren. Er kwamen verschillende rechtszaken die u won en uiteindelijk kreeg de eigenaar een bevel in 2018 om de illegale bouwconstructie af te breken. Er volgde een poging tot verzoening, maar daar wou Ma.(...) niet mee instemmen. Samen met een advocaat en twee schildwachten kwam hij naar uw huis en wou hij u een overhandiging van uw huis laten ondertekenen. Hiermee ging u niet akkoord waarop ze zeiden dat u de gevolgen daarvan ging dragen.

Naar aanleiding van dit eigendomsconflict dat u won en het bevel om afbraak in 2018, probeerde Ma.(...) u verschillende keren te pakken te krijgen toen u met uw camion een lading ging lossen. U werd echter op voorhand door uw vrienden gewaarschuwd waar hij, of andere bendeleden, op u aan het wachten waren.

Uw dochter Y.(...) M.(...) M.(...) G.(...) en haar gezin zijn ook omwille van het eigendomsconflict vertrokken uit Colombia in 2021. Ook haar dochters werden lastiggevalen en onder druk gezet. Zij hebben in Spanje asiel aangevraagd omwille van deze redenen.

Op 2 oktober 2023 vertrok u uit Colombia en na een bezoek aan uw dochter en haar gezin in Spanje, deed u hier in België een verzoek om internationale bescherming op 9 oktober 2023. Uw broer E.(...) M.(...) C.(...) woont al vijf jaren in België omwille van gezinshereniging via zijn vrouw.

Omwille van uw problemen werd uw zoon ook gepest. Hij werd opgewacht na school, er werd achter u gevraagd en ze scholden u en hem uit als homo. Ze zeiden ook tegen hem dat ze u gingen vermoorden. Naar aanleiding van deze problemen is uw zoon samen met uw echtgenote enkele maanden na uw vertrek vertrokken uit jullie wijk en verblijven zij nu bij uw schoonmoeder.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door een militant van de bende Cordillera.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaans paspoort, documenten over uw eigendom en de rechtszaak (akte van de woning, bewijs van bezoek gemeente, administratieve akte van de gemeente, documenten rechtszaak, certificaat van niet-bemiddeling, bewijzen van bevel van afbraak illegale bouw, foto woning). Op 4 december 2024 legde u uw vliegtickets en reservering en de medische attesten van uw zoon J.(...) J.(...) M.(...) G.(...) neer.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Uw asielrelaas is niet aannemelijk omwille van onderstaande redenen:

Het is niet geloofwaardig dat u problemen kende met een lid van de paramilitaire bende Cordillera.

- U kende geen ernstige incidenten met deze bende. Ma.(...) of andere bendeleden zouden verschillende keren op u staan wachten hebben op plekken waar u uw camionlading ging gaan lossen. U kon hen echter telkens vermijden doordat vrienden u hiervoor waarschuwden (CGVS, p.10-11). Het is niet aannemelijk dat indien u werkelijk problemen had met deze bende, dat u hen altijd kon vermijden, dat ze u nooit persoonlijk benaderden en dat ze u nooit bij u thuis kwamen opzoeken om u iets aan te doen. Gevraagd waarom ze dit niet deden, zegt u dat ze dat in het geheim moesten doen omdat iedereen anders ging weten dat Ma.(...), het bendelid, erachter zat omdat u de rechtszaak had gewonnen (CGVS, p.11). Ten eerste is hij niet de juridische eigenaar en komt hij nergens voor op de officiële documenten van de rechtszaak of documenten over uw huis, waardoor het onwaarschijnlijk is dat de politie – wanneer iemand u iets zou aandoen – Ma.(...) meteen zouden linken met u. Ten tweede is het niet aannemelijk aangezien ze vanaf 2018 tot aan uw vertrek in 2023 u nooit op een andere manier probeerden u iets aan te doen. Het enige waar u over spreekt is dat ze op u aan het wachten zouden zijn op bepaalde plaatsen waar u uw camion moest gaan lossen. Dat ze in al die tijd niets anders probeerden, is niet aannemelijk indien ze u werkelijk iets wilden aandoen.

- Zelfs indien ook maar enig geloof gehecht zou worden aan de door u beweerde problemen, quod non, blijkt uit uw verklaringen dat deze reeds waren opgehouden in februari, dus ruim voor uw vertrek uit Colombia in oktober (CGVS, p.14). Het is niet aannemelijk dat indien u werkelijk vreesde voor uw leven, u pas in oktober 2023 het land zou verlaten. Bovendien kocht u uw tickets aan op 22 augustus 2023, meer dan een maand voor uw vertrek, wat nog eens aantoont dat u weinig druk voelde om snel Colombia te verlaten (groene map, stuk 4).

- Uw zoon zou tot na uw vertrek nog zijn lastiggevallen aan zijn secundaire school omwille van uw problemen (CGVS, p.11-12). Uw zoon en vrouw ook zouden vertrokken zijn naar aanleiding van uw problemen, maar dit pas maanden na uw vertrek. Het is niet aannemelijk dat indien zij werkelijk iets vreesden, nog maandenlang in jullie huis bleven wonen. Bovendien is uw zoon afgestudeerd waardoor hij dus niet meer naar zijn secundaire school moet gaan. Ook zijn uw zoon en vrouw na hun vertrek nooit meer benaderd geweest door bendeleden (CGVS, p.15). Ook andere familieleden zijn nooit benaderd geweest omwille van uw problemen (CGVS, p.17).

- Het is niet aannemelijk dat u problemen kende met een bendelid maar nooit een klacht indiende bij de politie (CGVS, p.15). De autoriteiten hadden u al in het verleden geholpen (rechtszaak naar aanleiding van het eigendomsconflict). Gevraagd naar waarom u geen klacht neerlegde verwijst u naar de angst dat ze represailles gingen nemen tegen u familieleden (CGVS, p.10). Indien u werkelijk represailles vreesde voor de bende, is het niet aannemelijk dat u dan toch bleef doorgaan met de rechtszaak en geen afstand ervan deed, aangezien de bende u dit kwalijk nam. Omdat u nooit een poging deed om hulp of bescherming van de autoriteiten in te roepen wanneer u zou zijn bedreigd, komt u trouwens ook niet verder dan blote beweringen over de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet weerleggen.

- Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen het CGVS niet betwist (stuk 1).

- De documenten over uw eigendom en de rechtszaak tonen aan dat u dat u deze zaak won en dat er een bevel tot afbraak werd gegeven aan de andere eigenaar om de constructie af te breken. Het toont ook aan dat bemiddeling niet mogelijk was. Deze documenten tonen echter niet uw beweerde vervolgingsfeiten aan en kunnen de beoordeling niet ombuigen (stuk 2).

- De vliegtickets en de reserveringsdocumenten werden hierboven al besproken (stuk 3).

- De medische attesten van uw zoon tonen aan dat hij in behandeling is voor diabetes en dat een psychologische behandeling hem werd aangeraden. Deze documenten tonen echter de beweerde vervolgingsfeiten niet aan en kunnen de beoordeling niet ombuigen (stuk 4).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is

gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een uiteenzetting van enkele van de door hem aangehaalde rechtsbepalingen gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Verzoeker merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Colombia en gaat hierbij in op de onveiligheid in Colombia door gewapende groeperingen in het algemeen en in Antioquia in het bijzonder. Verzoeker merkt op dat zijn verklaringen in lijn liggen met de beschikbare landeninformatie. Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, wijst op de nood aan toekomstgericht onderzoek en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan subsidiaire bescherming. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het CGVS in andere zaken afpersing wel als een reëel risico op ernstige schade heeft aangemerkt. Verzoeker trekt tevens een parallel met de redenering van de Raad in een Salvadoraanse zaak en benadrukt dat hij bij een terugkeer uit Europa een extra kwetsbare groep vormt voor bendege geweld.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog een e-mail toe van zijn advocaat aan het CGVS van 13 februari 2025 met betrekking tot de aankomst van zijn minderjarige zoon in België (stuk 3).

3.2.2. Op 13 juni 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 10) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is evenmin niet dienstig. Het komt het CGVS immers enkel toe na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de verzoeker om internationale bescherming valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Het middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met een lid van de paramilitaire bende Cordillera aangezien:

a) het niet aannemelijk is dat verzoeker – zo Ma.(...) het daadwerkelijk op verzoeker hebben gemunt – geen ernstige incidenten met deze bende kende,

b) zelfs indien er maar enig geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen – *quod non* – uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze reeds waren opgehouden in februari en dus ruim voor zijn vertrek uit Colombia in oktober, hetgeen niet duidt op een ernstige vrees, te meer daar verzoeker de tickets reeds in augustus aankocht,

c) het niet aannemelijk is dat – zo zijn zoon na zijn vertrek nog zou zijn lastiggevallen op zijn secundaire school – zijn vrouw en zoon nog maandenlang in de woning bleven wonen, te meer daar hij is afgestudeerd van zijn secundaire school,

d) dient te worden vastgesteld dat verzoekers zoon, vrouw en andere familieleden nooit meer zijn benaderd door bendeleden na verzoekers vertrek,

e) het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit een klacht indiende bij de politie, te meer daar zij hem in het verleden al hadden geholpen en hij bleef doorgaan met een rechtszaak ondanks dat de bende hem dit kwalijk nam;

(ii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoeker te worden vermoord door Ma(...) van de bende Cordillera na een eigendomsconflict dat verzoeker juridisch won, maar waarbij Ma(...) zich niet wenste neer te leggen.

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. De Raad merkt met de commissaris-generaal op dat er immers geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met Ma(...) van de bende Cordillera na een eigendomsconflict.

Vooreerst considereert de commissaris-generaal in dit verband pertinent:

“U kende geen ernstige incidenten met deze bende. Ma(...) of andere bendeleden zouden verschillende keren op u staan wachten hebben op plekken waar u uw camionlading ging gaan lossen. U kon hen echter telkens vermijden doordat vrienden u hiervoor waarschuwd (CGVS, p.10-11). Het is niet aannemelijk dat indien u werkelijk problemen had met deze bende, dat u hen altijd kon vermijden, dat ze u nooit persoonlijk benaderden en dat ze u nooit bij u thuis kwamen opzoeken om u iets aan te doen. Gevraagd waarom ze dit niet deden, zegt u dat ze dat in het geheim moesten doen omdat iedereen anders ging weten dat Ma(...), het bendelid, erachter zat omdat u de rechtszaak had gewonnen (CGVS, p.11). Ten eerste is hij niet de juridische eigenaar en komt hij nergens voor op de officiële documenten van de rechtszaak of documenten over uw huis, waardoor het onwaarschijnlijk is dat de politie – wanneer iemand u iets zou aandoen – Ma(...) meteen zouden linken met u. Ten tweede is het niet aannemelijk aangezien ze vanaf 2018 tot aan uw vertrek in 2023 u nooit op een andere manier probeerden u iets aan te doen. Het enige waar u over spreekt is dat ze op u aan het wachten zouden zijn op bepaalde plaatsen waar u uw camion moest gaan lossen. Dat ze in al die tijd niets anders probeerden, is niet aannemelijk indien ze u werkelijk iets wilden aandoen.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat het niet is omdat hij vooralsnog kon voorkomen dat hij werd gevat door de bende en/of door Ma(...), dit niet betekent dat hij geen toekomstgerichte vrees heeft. Verzoeker voegt toe dat Ma(...) niet letterlijk altijd op hem stond te wachten, maar wel het woord verspreidde dat hij verzoeker nog wel te pakken zou krijgen. Aangezien hij een gerespecteerd lid was van de gemeenschap, werd verzoeker hierover evenwel gewaarschuwd.

De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog in wezen niet verder komt dan het louter hernemen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een (toekomstige) vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt. Dit betoog is dan ook niet van die aard dat het de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander licht kan plaatsen.

Zelfs als er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met Ma(...) – *quod non* – getuigen verzoekers houding en zijn verklaringen over de vermeende problemen niet van een gegronde vrees voor vervolging. Zo dient immers te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij stopte met werken rond februari 2023 omwille van zijn vermeende problemen (administratief dossier, CGVS, p.14), maar dat verzoeker Colombia pas verliet in oktober 2023 (*ibid.*, p. 8 en 14). Bovendien blijkt uit de voorgelegde reisdocumenten (administratief dossier, map ‘Documenten’) dat verzoekers vliegticket reeds werd aangekocht op 22 augustus 2023 en dus meer dan een maand voor zijn vertrek uit Colombia. Uit dit alles blijkt dan ook niet dat verzoeker Colombia snel diende en poogde te verlaten en dit ondermijnt toch enigszins de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Dit wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat verzoeker verklaart dat hij sinds februari 2023 geen persoonlijke problemen meer kende (administratief dossier, CGVS, p.14), hetgeen hij ook in zijn verzoekschrift bevestigt. De argumentatie dat verzoeker eerst zijn vrachtwagens moest verkopen om geld te verzamelen om zijn vertrek te bekostigen en hij zich in de tussenperiode gedeisd hield maar dit slechts een tijdelijke oplossing was, kan niet

overtuigen. Vooreerst kan worden onderstreept dat er tussen het aanschaffen van het vliegticket – een ogenblik waarop verzoeker kennelijk over de nodige middelen beschikte – en verzoekers eigenlijke vertrek uit Colombia meer dan een maand is verstreken, wat de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden problemen ondermijnt. De Raad benadrukt in dit verband voorts dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich zo spoedig een poging onderneemt om zich uit deze situatie te onttrekken, *quod non in casu*.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht bemerkt dat de vaststelling dat verzoekers familie geen verdere problemen meer kende met benedeleden erop wijst dat zijn voorgehouden vrees niet kan overtuigen. Door in het verzoekschrift te volharden in zijn verklaringen als zou zijn zoon zijn lastig gevallen in zijn secundaire school, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen waar te dezen in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Uw zoon zou tot na uw vertrek nog zijn lastiggevallen aan zijn secundaire school omwille van uw problemen (CGVS, p.11-12). Uw zoon en vrouw ook zouden vertrokken zijn naar aanleiding van uw problemen, maar dit pas maanden na uw vertrek. Het is niet aannemelijk dat indien zij werkelijk iets vreesden, nog maandenlang in jullie huis bleven wonen. Bovendien is uw zoon afgestudeerd waardoor hij dus niet meer naar zijn secundaire school moet gaan.

Ook zijn uw zoon en vrouw na hun vertrek nooit meer benaderd geweest door benedeleden (CGVS, p.15). Ook andere familieleden zijn nooit benaderd geweest omwille van uw problemen (CGVS, p.17).”

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn zoon eveneens uit Colombia is vertrokken en verwijst hiertoe naar een e-mail van zijn advocaat van 13 februari 2025 aan het CGVS waarin zij vraagt of het mogelijk is om verzoekers minderjarige zoon aan zijn bijlage 26 toe te voegen (verzoekschrift, stuk 3). Daargelaten de vaststelling dat deze e-mail op zich geen bewijs vormt van de aanwezigheid van verzoekers zoon op het Belgisch grondgebied, dient erop gewezen te worden dat uit het enkele feit dat verzoekers zoon zich thans in België zou bevinden, geen bewijs blijkt van de voorgehouden problemen met Ma.(...). Ten overvloede blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij verklaarde dat zijn vrouw en zoon op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS op 7 januari 2025, in Tenerife bij familie op vakantie waren, en dat hij hen had aangeraden om de volle drie maanden dat ze in Europa mochten verblijven, ten volle moesten gebruiken en dat de periode verliep op 30 januari 2025 (CGVS, p.16). Verzoekers zoon verblijft bijgevolg al drie maanden in Europa vooraleer gevraagd werd om hem op de bijlage 26 van verzoeker toe te voegen.

Het algemene en niet-gestaafde betoog in voorliggend verzoekschrift dat verzoeker (trotse) vader is van een homoseksuele zoon en zelf hierdoor problemen zou kunnen krijgen, samen met de verwijzing naar algemene informatie over de situatie van seksuele minderheden en transgenders in Colombia, kan evenmin volstaan om in hoofde van verzoeker een concrete en persoonlijke gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In het verzoekschrift wordt voor het overige niet ingegaan op de situatie van de zoon.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene landeninformatie en betoogt dat zijn verklaringen in het licht van deze informatie niet onaannemelijk zijn, dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker bijgebrachte informatie geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vervolgt dat ook de houding van verzoeker – waarbij hij geen blijk geeft van een oprechte inspanning om zichzelf te beschermen – de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging ondermijnt.

Zo staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Het is niet aannemelijk dat u problemen kende met een bendelid maar nooit een klacht indiende bij de politie (CGVS, p.15). De autoriteiten hadden u al in het verleden geholpen (rechtszaak naar aanleiding van het eigendomsconflict). Gevraagd naar waarom u geen klacht neerlegde verwijst u naar de angst dat ze represailles gingen nemen tegen u familieleden (CGVS, p.10). Indien u werkelijk represailles vreesde voor de bende, is het niet aannemelijk dat u dan toch bleef doorgaan met de rechtszaak en geen afstand ervan deed, aangezien de bende u dit kwalijk nam. Omdat u nooit een poging deed om hulp of bescherming van de autoriteiten in te roepen wanneer u zou zijn bedreigd, komt u trouwens ook niet verder dan blote beweringen over de door u beweemde vervolgingsfeiten.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zijn problemen net zijn ontstaan door het indienen van een klacht en dit omdat hij toen niet wist dat Ma.(...) lid was van de bende Cordilla en hij niet tweemaal dezelfde fout wilde maken, beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de

commissaris-generaal. Dit is evenwel geen dienstig verweer en verzoeker slaagt er dan ook niet in om de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat uit de door hem aangehaalde landeninformatie blijkt dat de politie niet kan opboksen tegen de bendes. De Raad merkt evenwel op dat uit de aangehaalde landeninformatie niet kan blijken dat de Colombiaanse overheden in het algemeen geen bescherming kunnen en willen bieden. Verzoeker toont, gelet op de voormelde pertinente vaststellingen, niet aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. Te meer daar blijkt dat hij in het verleden wel degelijk hulp heeft verkregen van de Colombiaanse autoriteiten in het kader van zijn juridische procedure.

3.3.5.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht kunnen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming niet herstellen.

Verzoekers paspoort (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1) duidt zijn identiteit, herkomst en reisweg aan, die *in casu* niet worden betwist. Ook de bevestigingsmail van zijn vliegticket en zijn vliegticket zelf ondersteunen verzoekers reisweg (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3), die niet wordt betwist en geen uitstaans heeft met zijn asielmotieven.

De documenten in verband met verzoekers eigendom en de rechtszaak hierrond (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 2) tonen – zoals verzoeker ook terecht opmerkt in zijn verzoekschrift – aan dat verzoeker deze rechtszaak won en dat er een bevel tot afbraak werd gegeven aan de andere eigenaar om de constructie af te breken. Deze stukken tonen ook aan dat bemiddeling niet mogelijk was. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker problemen kende met een bendelid Ma.(...). in het kader van dit eigendomsconflict en hierdoor verdere problemen zou hebben gekend, zodat deze stukken niet van die aard zijn om de voorgaande appreciatie om te buigen.

De medische attesten in verband met verzoekers zoon (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) tonen aan dat hij in behandeling is voor diabetes en dat een psychologische behandeling voor hem werd aangeraden. Deze stukken tonen echter evenmin de beweerde vervolgingsfeiten aan. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens nog dat de diabetes van zijn zoon goed onder controle wordt gehouden omdat ze zich heel goed hebben geïnformeerd en zijn zoon een gezond voedingspatroon heeft en dat de psychologische problemen van zijn zoon te maken zouden hebben met het feit dat hij gepest wordt omdat hij '*de neiging [heeft] om gay te zijn*' (administratief dossier, CGVS, p.6). Verzoeker lijkt aldus zelf de problemen van zijn zoon evenmin aan de vermeende vervolgingsfeiten te koppelen. Deze stukken zijn dan ook evenmin van die aard dat ze de voormelde overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij als terugkeerder uit Europa deel uitmaakt van een extra kwetsbare groep voor benedegeweld en afpersing. De Raad wijst erop dat dit een louter hypothetische vrees is die verzoeker geenszins concreet weet te maken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Colombiaan die terugkeert naar Colombia louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt verzoeker *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Colombia louter en alleen omwille van zijn verblijf in het buitenland een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dit omdat, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de bende Cordillera en hij zich voorts in dit verband beperkt tot een louter hypothetische bewering die hij op geen enkele wijze weet te concretiseren. Bovendien is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin

van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 13 juni 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de

regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er

moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p.3-4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Antioquia worden beoordeeld, waar verzoeker – zij het op verschillende plaatsen – woonde tot aan zijn vertrek uit Colombia.

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Antioquia behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse – met name dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict - is gestoeld, niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies uit deze informatie zou hebben getrokken. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de actuele veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en in Antioquia in het bijzonder is niet dienstig gelet op de actualisatie van de landeninformatie bij aanvullende nota van 13 juni 2025. Overigens blijkt dat de informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst immers in dezelfde lijn ligt als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

A. DE SMET